

Katechéza na tému „Stretnutie panny Márie s Ježišom na krížovej ceste“

4. pôstna nedeľa (26.3.2017)

Milí bratia a sestry! Na začiatku katechézy býva vždy nejaký text zo sv. Písma. Dnes som si vybral iba jeden verš k uvažovaniu o štvrtej bolesti Sedembolestnej, keď sa stretla s Ježišom na krížovej ceste. Citát pochádza z knihy Nárekov:

„Všetci, čo prechádzate cestou, pozrite a vidte, či je bôľ ako môj bôľ, ktorým som postihnutý.“ (1, 12)

Bôľ a bolesť matky, ktorá sa bezmocne stretá so synom, ktorý je na ceste na popravisko, sú nepredstaviteľné. Aká hrôza sa musela zmocniť panny Márie pri predstave spôsobu popravy: nebude to žiadna rýchla smrť ako napríklad sťatie hlavy alebo niečo podobné, ale bude to pomalé mučenie až pokiaľ nadíde smrť: ukrižovanie.

Existuje ešte horší bôľ pre Ježišovu matku ako to, čo prežila vtedy v Jeruzaleme? Myslím si, že áno. Podľa mňa ju bolí srdce ešte viac, keď vidí jedno zo svojich detí na ceste k druhej smrti, v pekle. Panna Mária vie o následkoch pre život človeka, ktorý sa v hriechoch odvrátil od Boha, a ktorý nechce nič vedieť o jeho milosrdenstve.

Kvôli tejto bolesti sa rozhodla nás varovať, keď dala deťom vo Fatime vidieť peklo a učila ich pri ruženci modliť sa: *„Ó Ježišu, odpusť nám naše hriechy, zachráň nás od pekelného ohňa a priveď do neba všetky duše, najmä tie, ktoré najviac potrebujú tvoje milosrdenstvo.“* Pretože sme vo Fatimskom roku, je to teraz presne 100 rokov od zjavení, chcem o tejto ťažkej a vážnej téme niečo povedať. Kedysi sa o pekle príliš veľa kázalo, dnes – aspoň si to myslím, sa káže - príliš málo.

Život po smrti si tak či tak nemôžeme predstaviť. Chýbajú nám na to slová, prirovnania sú len slabým odtieňom. Tak ako najväčšiu možnú radosť, alebo, možno prirovnať k slávnosti lásky, k „svadobnej hostine“, podobne najväčšiu možnú bolesť možno prirovnať k ohňu.

V evanjeliu sú pasáže, ktoré nepočúvame radi, alebo ich vôbec nechceme počuť, napríklad, že niekoho vyhodia zo svadobnej hostiny, pretože nemá pekné oblečenie. Alebo že päť dám stojí pred zatvorenými dverami a nedovolia im vojsť, lebo prišli príliš neskoro. Ježiš hovorí často o tejto hroznej možnosti na konci života človeka. V Novom Zákone je 64 krát reč o pekle, ako napríklad: *„Ak by ťa zvädzala na hriech tvoja ruka, odtni ju: je pre teba lepšie, keď vojdeš do života zmrzačený, ako keby si mal ísť s obidvoma rukami do pekla, do neuhasiteľného ohňa.“* (Mk 9, 43) Alebo *„Sú, ktorí budú vyhodení von do tmy; tam bude plač a škripanie zubami.“* (Mt 8,12) Sv. Ján píše v knihe Zjavenia: *„Poškvrnení, vrahovia, smilníci, traviči, modloslužobníci a všetci luhári budú mať podiel v jazere horiacom ohňom a sírou; to je tá druhá smrť.“* (Zjv 21,8) Sv. Pavol to vyjadruje ešte inak: *„Za trest sa dostanú do večnej záhuby, ďaleko od Pánovej tváre a slávy jeho moci.“* (2 Sol 1,9).

Každý krát, keď sa modlíme, „*Pane, zmiluj sa*“, vyjadrujeme, že niekde nejaké nebezpečenstvo musí existovať, inak by táto modlitba nedávala zmysel. Boh svoje milosrdenstvo ľuďom nepredhadzuje, ale daruje ho každému, kto oň stojí.

Myslieť si, že nie je až také dôležité, čo v živote robíme, a že nakoniec sa to už nejakým obráti na dobré, je tragicky chybný odhad, práve ako aj názor, že by sme mohli náš vzťah s Bohom, „v prípade, ak existuje“, dať do poriadku po smrti. Teraz nie je problém žiť bez neho, ale „problém“ nastane, keď niekto už tento svoj základný postoj zrušiť nemôže. Skúšky a testovanie sa odohrávajú v tomto živote, nie v budúcom. Boh zoberie vážne a bude rešpektovať základné nastavenie človeka, ktorý s ním nechce mať nič spoločné a nenechá si o ňom nič povedať.

Sestra Lucia, najstaršia z troch fatimských detí, opisuje víziu pekla v liste biskupovi takto: *"Panna Mária rozťahla ruky a z jej prstov vytryskla žiara, ktorá akoby prerazila hlbiny zeme. Ukázala nám veľké ohnivé more. V tom ohni sme videli diabla a duše ako priehľadné čierne alebo hnedé rozžeravené uhliky v ľudskej podobe. Pohybovali sa v ohni, hnané plameňmi, ktoré z nich šľahali a vytvárali kúdoly dymu. Padali na všetky strany ako iskry pri obrovskom požiari, bez tiaže a rovnováhy, s bolestným stonaním a zúfalými výkrikmi, ktoré vzbudzovali hrôzu a naháňali strach. Diabli mali príšernú a odpornú podobu, boli ako ohavné neznáme zvieratá, ale priehľadní a čierni. Toto videnie trvalo iba chvíľku. A vďaka Nebeskej Matke, ktorá nám už predtým sľúbila, že nás vezme do neba. Myslím, že inak by sme boli zomreli od strachu a hrôzy"*.

Sestra Lucia pokračovala: *„Niektorí ľudia nechcú o pekle hovoriť deťom, aby sa nevyľakali; Boh však neváhal ukázať peklo trom deťom, z ktorých jedno malo iba šesť rokov, hoci veľmi dobre vedel – ak to možno tak povedať – že by mohli zomrieť od hrôzy. Hyacinta sa často posadila na zem alebo na skalú a zamyslene povedala: „Peklo! Peklo! Ako je mi ľúto duší, ktoré prídu do pekla! A ľudia tam horia zaživa ako drevo v ohni!“ Celá rozochvená si pokľakla, zopäla ruky a modlila sa, ako nás to naučila Panna Mária: „Ó môj Ježišu, odpusť nám naše hriechy, zachráň nás od pekelného ohňa a prived' do neba všetky duše, najmä tie, ktoré najviac potrebujú tvoje milosrdenstvo.“*

Predpokladám, že ste už počuli o príbehoch ľudí, ktorí mali skúsenosť blízkej smrti. Existuje pomerne veľa ľudí, ktorí boli ako pacienti klinicky vyhlásení za mŕtvych, ale potom ich resuscitovali. 55 výskumníkov a celé tímy publikovali 65 štúdií z 3500 prípadov klinicky mŕtvych, ktorí prežili. Dnes existuje až 900 článkov, ktoré boli uverejnené vo vedeckých časopisoch.

Ľudia, ktorí prežili klinickú smrť, hovorili neskôr o odchode z vlastného tela, prechode cez tunel, o stretnutí s nebohými alebo o spätnom pohľade na vlastný život. Mnohí opisujú stretnutie s nejakým svetlom, ktoré je živou osobou, z ktorej vyžaruje nepredstaviteľná bezpodmienečná láska a prijatie. Toto svetlo je neopísateľne žiarivé a všetci tí, ktorí to zažili, pociťovali k nemu priam magnetickú príťažlivosť, ktorej nevedeli odolať. Pre veriacich nebolo ťažké identifikovať ho: Vedeli, že je to Ježiš.

Ale niektoré osoby mali aj negatívne skúsenosti. Na konferencii, ktorá sa konala na Yale University (New Haven, USA), bolo analyzovaných päťdesiat negatívnych skúseností z blízkej smrti. Tieto príbehy sú čistým hororom. Istý manažér BBC hovoril o zdrvujúcej temnote takéhoto zážitku z blízkości smrti: „Peklo nie je to, čo si predstavujeme. Ono je miliónkrát hroznejšie, ako si niekto dokáže predstaviť.“ Dôvodom, prečo je oveľa viac pozitívnych ako negatívnych zážitkov je, že tie zlé sa po návrate často v podvedomí potláčajú, pretože sú príliš traumatizujúce.

Môžeme sa spýtať, ako je to možné, že Boh, ktorý je láska, stvoril niečo také hrozné? P. Amorth, známy rímsky exorcista, ktorý zomrel minulý rok, rozkázal raz satanovi: „Chod' do pekla, ktoré ti Boh pripravil!“ No diabol ho prerušil a povedal mu: „Ty nič nevieš, farár! Boh nestvoril peklo. My sme ho stvorili. On na to ani nepomyslel.“

Ankety ukazujú, že je viac ľudí, ktorí veria v nebo než v peklo. Či v to, čo Ježiš povedal, čo Cirkev učí, čo niektorí svätí vo zjavení videli, a o čom hovoria niektorí ľudia, keď boli resuscitovaní, či v peklo veríme alebo nie, nezmení to realitu. Ľudia boli dlho presvedčení, že slnko obieha zem. Ich presvedčenie nezmenilo fakt, že zem obieha slnko. Najdôležitejšia otázka nie je, či v to verím alebo nie, ale nakoľko som ochotný riskovať.

Vždy sa snažíme, tak ako sa len dá, aby sme boli na tej „bezpečnej strane“ a vyhli sa zbytočným rizikám. Pre prípadné straty materiálnych statkov, pre prípad požiaru, nehody, choroby atď. sme uzatvorili poistenie, aby sme získali aspoň finančné odškodnenie, ak by sa raz niečo stalo. Nikdy by sme si nerezervovali let pre seba alebo našich blízkych, keby sme vedeli, že nebezpečenstvo pádu je čo i len jedno percento. Neuveriteľné však je, koľko ľudí sa správa ľahkovážne, keď ide o večnosť. Nechajú to jednoducho tak. Pravdepodobnosť, že Ježiš povedal pravdu, keď hovoril o možnosti večného zatratenia, odhadujú na menej ako jedno percento, alebo mu vôbec nevenujú pozornosť.

Nie je zlou výchovnou metódou, keď do niekoho zasejeme strach pred skutočným nebezpečenstvom, napríklad keď ukážeme dieťaťu, čo sa môže stať, ak sa hrá blízko pri ceste, alebo fajčiarovi dôsledky fajčenia na jeho pľúca. V tom, čo deti videli vo Fatime a v Ježišovom posolstve ide o varovanie pred strašnou možnosťou: Nechcel nás zbytočne strašiť, ale chcel nám pomôcť nastaviť výhybku života správne.

Panna Mária videla svojho syna ísť na smrť, je to štvrtá z jej bolestí. Keď vidí teraz, že niekto si vybral cestu k nepredstaviteľnému, večnému utrpeniu, pretože Bohom a ľudom pohŕda, je to dnešná bolesť jej nepoškvrneného srdca.

Dobrá zvesť je, že „*Boh chce, aby všetci ľudia boli spasení a spoznali pravdu.*“ (1. Tim 2. 4.) Kvôli tomu sa Ježiš stal človekom, prijal smrť na kríži a chcel, aby Panna Mária spolu-trpela s ním za spásu hriešnikov. Tam na kalvárii bola svedkyňou toho, ako sa jeden z lotrov otvoril Ježišovmu milosrdenstvu a poistil si tak večný život v nebi.

Možno máme strach o spásu niektorých ľudí, ktorých sme poznali a milovali. Nemáme právo si o niekom myslieť, že je v pekle. Život po smrti, keď sa človek už nemôže vrátiť, je Božie tajomstvo. Ale máme povinnosť modliť sa za zomrelých a ešte viac za živých, ktorí sa možno nachádzajú v nebezpečenstve. To chceme urobiť aj teraz pri krížovej ceste, ktorá nasleduje.